

רבי דוד ורחבית היין

התפלה שנשכחה – ספור על השתדלות ואמונה

בִּימֵי שָׁל פֶּעַם, בְּעִירָה מְז'יבוז',
הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ קוֹרֵא לְתַלְמִידוֹ הַמָּסוּר...

הַמְּשִׁימָה שֶׁל רַבִּי דָּוִד

"רַבִּי דָּוִד הַיָּקָר" אָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב בְּאַהֲבָה,
"אֲנִי חָפֵץ כִּי תִסַּע עַד לְמַדִּינַת בְּסַרְבֵּיה, לָעִיר
טַלְנֶשֶׁטִי.

הָיָא לִי מִשָּׁם חֲבִית יַיִן כִּ"שׁ, מְהוּדָר בְּכָל
הַהִידוּרִים.

"שׁוּפָרָא דְשׁוּפָרָא!"

רַבִּי דָּוִד הִרְגִישׁ שְׂמֻחָה עֲצוּמָה.
הַמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ הִטִּיל עָלָיו מְשִׁימָה!

מַסַּע אֶרוֹךְ שֶׁל חֲדָשִׁים!

רַבִּי דָּוִד לֹא בִּזְבֹּז רָגַע. הוּא יָצָא מִיד לַדֶּרֶךְ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ!
חֲדָשִׁים תְּמִימִים הוּא שָׁהָה רְחוֹק מִבֵּיתוֹ כְּדִי לְהַכִּין אֶת הַיַּיִן:

נִסְיָעָה אֶרְכָּה בַּדֶּרֶכִּים.

חֲפוּשׁ אַחֵר הָעֲנָבִים הָכִי טוֹבִים.

שְׁמִירָה עַל כַּשְׁרוֹת בְּלִי לַנוּחַ
אִפְלוּ דְקָה.

לא מוריד את העינים אִפְּלוּ לַרְגֵּעַ!

רַבִּי דָּוִד רָצָה שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה מוֹשָׁלָם,
לְכֹן בִּדְק הַכֹּל בְּעֵצְמוֹ:

עֲמַד בְּעֵצְמוֹ בְּקִנְיֵית הָעֲנָבִים.

לִוְה אֶת הַהוֹבְלָה לַגֹּת.

עֲמַד לַיַּד הַדּוֹרְכִים וּבַחֲן כָּל
חֲבִית וְכָלִי.

בְּלִי הַסַּח הַדַּעַת! הַכֹּל לְנֶשֶׁם שְׁמַיִם!

הַמְּשִׁפֵּט שֶׁל רַבִּי דָּוִד!

בְּכָל יוֹם, כְּשֶׁרָאָה שֶׁהָיִין כָּל כָּךְ מִצָּלַח, אָמַר לְעַצְמוֹ בְּגִאּוּהַ שְׂקִטָּת:
עֵינַיִם פְּקוּחוֹת, הַשְׁגָּחָה מְדֻיֶּקֶת – וְהָיִין יְהִיָּה מוֹנֵשֶׁלָם לְכָבוֹד הַמְּלָךְ!

הַנוֹזֵל צָלוּל וְכָשֵׁר לְמַהֲדָרִין. עֲכָשִׁיו צָרִיךְ רַק לַחֲזוֹר מִבְּסָרְבִּיָּה לְמִז'יבּוֹז'.

דֶּרֶךְ חֲתָחִתִּים וְסוּפּוֹת קָרוֹת

אַלּוּ יָמִים הָיוּ? יָמֵי חוֹרֶף קָשִׁים!
שְׁלָגִים כְּבִדִּים יָרְדוּ, וּגְשָׁמִים הִפְכוּ
אֶת הַדֶּרֶכִּים לְבֶץ טוֹבְעָנִי.

הָרוּחוֹת שָׁרְקוּ וְהַעֲגָלָה רָעָדָה!
אֲבָל רַבִּי דָּוִד לֹא נָח וְלֹא נִרְדָּם.
הוּא אָחִז בַּחֲבִית בְּכָל כֹּחוֹ
וְשָׁנָה בְּנִפְשׁוֹ:

"עֵינַיִם פְּקוּחוֹת, הַשְׁגָּחָה מְדִיקָת..."

הִנֵּה זֶה מַגִּיעַ... נִצְחוֹן!
הַפֶּלֶא קָרָה! הָעֲגָלָה נִכְנָסָה
לְרַחוּבוֹת מִז'יבוֹז' בְּשָׁלוֹם!

רַבִּי דָּוִד הַבֵּיט לַשָּׁמַיִם בְּשִׂמְחָה
שֶׁהִגִּיעַ לֵלֵא מְכֻשׁוֹל. הוּא כָּבֵר
אִיךָ יִכָּנֵס לַבַּעַל שֵׁם טוֹב וַיִּשְׁמַע:
"אַשְׁרִיךְ, רַבִּי דָּוִד! מִלֵּאת אֶת
מְשִׁמָּתְךָ עַל הַצֵּד הַטוֹב בְּיוֹתֵר!"

וּלְפֶתַע... עֲצֹר מִיָּד!!!
כִּמּוֹ מַגַּג גְּבוּהָ לְבוֹר עָמָק!
מִמֶּנּוּשׁ בְּשִׁבִּיל הַצָּר מוֹל בֵּית
הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, חָסֵם אֶת הַדֶּרֶךְ
קוֹזָק גָּדֹל-מִדּוֹת.

"עֲצֹר מִיָּד!" צָעַק הַקּוֹזָק בְּקוֹל מְפִיָּחַד.
"עָלִי לְבִדָּק מָה יֵשׁ בַּחֲבִית! אָסוּר
לְהַכְנִיס שְׂכָרוֹן מִמַּחֲזוֹת אַחֲרֵימ!"

רגע מר וכואב

רבי דוד התחנן והסביר שזהו יין, אבל הקוזק לא הקשיב.
הוא קפץ מסוסו, פתח בחרבו את מכסה החבית...
ובלי לחשב, טבל את אצבעו ממש בתוך היין!
ובלי לחשב, טבל את אצבעו ממש בתוך היין!

"נכון, זה יין ולא שכר!" אמר הקוזק ורכב לדרכו.

העבודה של חדשים נהרסה בשנייה!

נפסל!

כשר למהדרין

לפי ההלכה, יין פתוח שגוי נוגע בו – נפסל מיד ואסור בשתייה!
היין ההדדור והזך שעליו עמל רבי דוד חדשים תמימים... נפסל ברגע אחד!
ודוקא מממש מול הפתח של הבעל שם טוב!

"על מה נענשתי כך?" אבל וּחפוי ראש, נכנס רבי דוד אל קדש הקדשים ופרץ בבכי:
"רבי! איכה ארע לי כך?" הלא השתדלתי במסירות נפש ממך!
השגחתי על כל פרט בעיניי פקוחות!" והנה, דוקא ברגע האחרון, הכל אבד!"

הַסוֹד מִסֵּפֶר תְּהִלִּים

הַבֵּית בּוֹ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב
בְּמִבְטָ מֵלֹא חֶמְלָה וְאָמַר:

”דָּוִד, תִּלְמִידֵי הַיָּקָר... כָּתוּב
בְּסֵפֶר תְּהִלִּים פָּסוּק חָשׁוּב:

– "אם ה' לא יִשְׁמֹר עִיר –
שׁוּא שֶׁקֵּד שׁוֹמֵר!"

(אם ה' לא שומר טֶמֶר עָלֵינוּ,
הַמֵּאֲמֵץ שֶׁל הָאָדָם לֹא יַעֲזֹר לָבֵדוֹ).

אֶת הָעֵקֶר – שְׂכַחַת!

יִגַּעַת בְּכָל נִפְשָׁךְ וְהִשְׁגַּחַת בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת,
מִסְבִּיר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב,
"אַבֵּל שְׂכַחַת לַפְּנוֹת אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְלִהְתַּפְּלֵל עַל הַצְּלַחַת מַעֲשֵׂיךָ!"
אִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ שׁוֹמֵר וְעוֹזֵר –
"כָּל הַשְׂקִידָה שֶׁל בָּשָׂר וְדָם אֵינָה הוֹעִילָה מְאוּמָּה!"

הַשְׂתַּדְּלוּת שְׁלָנוּ + תְּפִלָּה לַה' = הַצְּלָחָה אֲמִתִּית!

לְהַרִּים עֵינַיִם לַשָּׁמַיִם

רַבִּי דָּוִד הֵבִין אֶת הַלֶּקַח הָעֲמוּק.

הוא מָחָה אֶת דְּמָעוֹתָיו וַיֵּדַע
בְּוַדָּאוֹת:

מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה, לִפְנֵי כָּל מַעֲשֵׂה,
כָּל הַנְּשִׁתָּדְלוֹת וְכָל מְשִׁימָה –

”ה’, אֲנִי עֶזְרָה לִי
לְהַצִּילִיחַ!”

ומה הלקח שלנו לחיים?

גם אנחנו מתאמצים בכל הכח:
לומדים למבחן, בונים יצירה, או משחקים.

אנו עושים את ההשתדלות שלנו
ב"עינים פקוחות!"

אך לעולם לא נשכח מי באמת נותן לנו
את הכח להצליח.

לפני כל דבר שאנו עושים, נגיד בלב:
"רבנו של עולם, בעזרתך ובישועתך אצליח!"

